

HỒI THỨ BA MƯỜI LĂM TẶNG KIẾM ĐỂ LẠI RẰNG

Dương Thúc Độ cũng biết mình là người già nua, đầu tóc bạc phơ như vậy không xứng đôi vừa lứa với Ôn Băng, nếu dùng lời lẽ ngon ngọt yêu cầu không xong thì đến phải dùng lời lẽ cứng rắn ra đối phó, chờ tới khi ván đã đóng thuyền rồi, thì chắc nàng ta cũng phải theo mình, chứ không có lý do gì mà phản đối nữa.

Y đã quyết định như vậy, liền vận công lực tìm chế các nơi yếu mạnh ở chân tay của nàng trước, rồi điểm vào yếu huyết cam và để nàng hồi phục lại trí giác.

Sở dĩ y làm như thế là hoàn toàn muốn được hưởng thụ.

Thúc Độ vốn dĩ là con ma đói trong sắc giới. Ma vương của các bông hoa biết nói. Tuy y quyết định dùng thủ đoạn cứng rắn để chiếm đoạt tấm thân ngọc ngà của Ôn Băng, nhưng lại hiềm một mỹ nhân không có trí giác, thì dù mình có hành thâm được cũng thiếu vui. Nhưng y lại sợ khi Ôn Băng đã hồi tỉnh rồi, có bao giờ nàng lại cam tâm theo mình? Vì thế trước khi giải yếu huyết mê man cho nàng, y phải điểm vào các yếu huyết ở chân tay để cho nàng mềm nhũn, không còn hơi sức đâu mà kháng cự được nữa.

Chân tay không kháng cự nổi mà mềm vẫn nói được, nhờ trong lúc hành lạc, bị nàng nổi giận nàng mắng chửi, có phải là mất vui không?

Vì những lý do ấy mà y điểm yếu huyết chân tay của Ôn Băng xong, lại còn điểm yếu huyết cam của nàng trước, rồi mới giải huyết cho nàng lại tỉnh...

Ôn Băng vừa tỉnh táo xong đã trợn trừng hai mắt lên, lo âu, trống ngực đập rất mạnh, không biết làm thế nào cho phải?

Cứ xem đôi mắt đầy dâm dục của Thúc Độ, nàng đã biết sắp có chuyện gì xảy ra, rồi y bắt đầu cởi quần áo nàng ra.

Ôn Băng đã bị điểm các yếu huyết, chân tay không cử động được mềm không nói được, không sao phản kháng nổi, sắp bị lão ma đầu làm như nuốt tấm thân ngọc ngà của mình đến nơi, nàng không biết làm thế nào, chỉ có hai hàng lệ ứa ra thôi.

Không gì bằng mỹ nhân ứa nước mắt ra, ma lực ấy quả thật vô biên. Thúc Độ thấy Ôn Băng khóc, liền động lòng thương mím cười khẽ nói:

-Lão phu cũng biết, dưới ánh sáng mặt trời như thế này, mà chúng ta hoà hợp với nhau, thế nào cô nương cũng hổ thẹn chịu không nổi. Thôi được, để lão phu đưa cô nương đến một chỗ kín đáo, rồi chúng ta sẽ tận tình khoái lạc thì hơn.

Nói xong, y ẵm Ôn Băng, đi xuống sườn núi để tìm kiếm xem có hang động nào bí ẩn và sạch sẽ.

Nhưng khốn nỗi Thúc Độ lại không thuộc địa hình của núi Dã Nhân này, nên y tìm mãi vẫn không thấy chỗ nào thích hợp. Tuy đã vượt qua mấy ngọn núi, và đã tìm thấy mấy hang động nào cũng như bản vô cùng, hình như bên trong có ác trùng độc xà ẩn nấp.

Ôm người đẹp trong lòng, lúc ấy lửa dục đã bốc lên Thúc Độ không sao nhịn được, liền đặt Ôn Băng nằm xuống bãi cỏ dưới một chân núi cao, rồi y cười khì và nói:

-Ôn cô nương, Thúc Độ đã tốn công đi tìm kiếm khắp mọi nơi mà không sao tìm thấy một hang động sạch sẽ để chúng ta ở tạm nên hôm nay chúng ta phải tạm lấy đất làm chiếu lấy trời làm màn, để cùng vui thú một phen trước vậy.

Lúc ấy Ôn Băng không những không có sức kháng cự, mà cần chết cũng không được nên nàng chỉ có một cách là khóc sụt mướt thối. Nàng thấy Thúc Độ đã bắt đầu cởi từng cái áo của mình ra...

Chỉ trong nháy mắt, trên người của Ôn Băng chỉ còn lại cái áo lót mình với cái quần đùi, Thúc Độ cười tít mắt lại đang lúc sắp sửa vào cuộc, có ngờ đâu Điền Thúy Thúy với Độc Cô Sách hai người lại vừa đi tới.

Lúc ấy Độc Cô Sách với Điền Thúy Thúy hai người đang ở trên đỉnh núi, định chạy xuống Ly Hồn cốc, ngẫu nhiên trông thấy tình hình của Dương Thúc Độ định hãm hiếp Ôn Băng như vậy, hai người không tức giận sao được?

Thúy Thúy khẽ hỏi chuyện Độc Cô Sách, mới biết thiếu nữ tuyệt đẹp nằm yên ở dưới đất như một con cừ non tha hồ cho Thúc Độ dày vò là Ôn Băng. Nàng ngẫm nghĩ giây lát rồi khẽ bảo Độc Cô Sách rằng:

-Sách đệ, hãy nghe tôi nói đã... Có thể thì mới cứu được Ôn Băng cô nương thoát khỏi bàn tay ma của Thúc Độ.

Lúc này Độc Cô Sách đã loạn hết tâm trí rồi, tất nhiên việc gì cũng phải nghe lời Thúy Thúy. Thúy Thúy liền truyền cảm nang diệu kế cho chàng.

Khi hai người định đoạt kế hoạch xong thì bên dưới Ôn Băng đã như con cừ non sắp bị mãnh hổ vồ rồi.

Cởi tới quần áo lót của Ôn Băng xong, Thúc Độ mới bắt đầu cởi quần áo của mình, thì y bỗng nghe thấy phía trên có tiếng ca rất thánh thót vọng xuống rằng:

"Tác siêu Thần Nữ hội Tương Vương,

Đệ tử triền miên trảo tử cuồng,

Phiên bị ứng liên phong vũ sậu,

Toạ thoa do đới ỷ la hương"

Tạm dịch:

"Đêm qua Thần Nữ Tương Vương,

Gặp nhau tìm giấc mê cuồng say sưa,

Kìa ai vui đập gió mưa.

Lật chăn trông thấy lòng chua xót lòng.
Kim thoa vừa rớt xuống xong,
Qua làn áo lụa hương nồng đâu đây"

Tiếng ca rất đậm đặng, lời ca lại rất khiêu gợi khiến Dương Thúc Độ phải ngạc nhiên ngừng đầu lên, cả Ôn Bằng như một con cừu non nằm ở trên thớt chờ người mổ xẻ, nước mắt chứa chan, nghe thấy tiếng ca cũng phải ngạc nhiên ngừng đầu nhìn theo.

Thì ra tiếng ca đó từ trên một tảng đá ở trên lưng núi vọng xuống và trên tảng đá có một đôi nam nữ ôm nhau.

Thúc Độ đã nhận ngay ra đôi nam nữ này chính là Lục YULinh Điền ThúyThúy và người yêu của nàng là Mộ Dung Bích.

Ôn Bằng chỉ nhận ra được Độc Cô Sách thôi chứ không biết Điền Thúy Thúy là ai? Nàng không những nghi ngờ thiếu nữ áo xanh đang âu yếm với Độc Cô Sách, mà trong lòng nàng bỗng tự dưng có một ngọn lửa ghen bốc lên nữa.

Thúy Thúy nhìn thấy Thúc Độ đã ngừng đầu nhìn rồi, nàng liền rời khỏi lòng Độc Cô Sách đứng dậy sửa lại mái tóc, nắn nốt quần áo, rồi nhẹ nhàng nhảy xuống bên dưới như một đám mây xanh biết bay vậy.

Thúc Độ thấy Thúy Thúy hiện thân biết không thể nào cưỡng hiếp Ôn Bằng được nữa, thế là y hoá lửa dục thành lửa giận, nghiến răng mím môi và cau mày lại.

Vừa xuống tới bên dưới, Thúy Thúy đưa mắt liếc nhìn Ôn Bằng một hồi, rồi mới cười cười the thé nói với Thúc Độ rằng:

-Dương đại ca thực là một con mèo tham ăn tục uống đã được nếm mùi ngọt ở Tần Diệu Liên đại tỷ rồi, bây giờ lại còn chạy tới núi Dã Nhân này ăn vụng thêm nữa.

Thúc Độ dùng giọng mũi kêu "hừ" một tiếng xầm nét mặt lại lẳng lẳng không nói năng gì cả.

Thúy Thúy vẫn hờn hở, nũng nịu cười hỏi tiếp:

-Tại sao Dương đại ca lại tức giận như thế. Có phải trách tiểu muội đã phá đám cuộc vui của đại ca đấy không? Chẳng hay đại ca đã vào trong LyHồn cốc, cứu được Sở Lục Châu đại tỷ ra khỏi chốn nguy hiểm chưa?

Thấy nàng vẫn còn nói dóc, Thúc Độ càng tức giận thêm, rú lên một tiếng, mồm thì quát lớn:

-Điền Thúy Thúy, sao ngươi dám đặt điều nói dối Dương Thúc Độ này, đánh lừa ta phải vội vã đi từ núi La Phù tới đây như vậy?

Thấy Thúc Độ gọi nàng nọ là Điền Thúy Thúy, Ôn Bằng kinh hãi vô cùng nghĩ bụng:

"Thì ra y đã cùng Bạch Phát Quỷ Mẫu, kẻ thù giết mẹ ta, đi Đại Hán Dương phong ở trên Lư Hán và bị ta hay biết trước, nên y thị với kẻ thù của ta mới vội bỏ

chạy ngay. Nhưng sao Độc Cô Sách lại âu yếm với một dâm oa đấng phụ khét tiếng như thế".

Thấy Thúc Độ hỏi như vậy, Thúy Thúy vẫn ung dung cười và trả lời với Tam Liệt Dương Ma, mặt đang lộ sát khí đằng đằng rằng:

-Dương đại ca đi một phen đến núi Dã Nhân như thế này không tốt hay sao? Nếu không nhờ Điền Thúy Thúy đặt điều, thì giới lăm đại ca cũng chỉ được nếm mùi cái mù già Tần Diệu Liên ở trong núi La Phù thôi, chứ làm gì được diễm phúc vô biên, lượm được một mỹ nhân vừa trẻ tuổi, vừa đẹp đẽ, lại nhu mì yếu điệu như thế kia?

Thúc Độ cười khẩy đáp:

-Điền Thúy Thúy, người đừng có già mồm như thế nữa, nếu người không nói ra được lý do tại sao lại đánh lừa Dương Thúc Độ ta, để lão phải đi xuống đến núi Dã Nhân này một phen, thì lão phu sẽ cho người chết ngay dưới Tam Liệt Chân Khí hay Tiêu Hồn Bảo Phiến luôn.

Điền Thúy Thúy cũng trợn ngược đôi lông mày lên cười khẩy một tiếng và trả lời luôn:

-Dương Thúc Độ, Tam Liệt Chân Khí với Tiêu Hồn Bảo Phiến của người chỉ có thể dọa nạt nổi người khác thôi, chứ đối với Lục YULinh này thì không vào đâu hết. Người muốn ta nói cho người hay là tại sao ta lại lừa dối người, chuyện đó không có khó khăn gì nhưng người phải cho ta biết trước tại sao một người có võ công tuyệt đỉnh, có thân phận rất cao trong võ lâm như người mà ban ngày ban mặt lại định cưỡng hiếp một thiêu nữ như thế?

Thúc Độ hổ thẹn đến mặt đỏ bừng vội cãi bừa rằng:

-Đó không phải là ta cưỡng hiếp, mà là ta trả thù.

Thúy Thúy nghe nói liền cười khanh khách đỡ lời:

-Lý do này mới mẻ thật, lại có cả cách cưỡng gian để trả thù nữa! Nhưng không hiểu thù này là thù gì và sâu đậm như thế nào?

Thúc Độ nghiêng răng mím môi đáp:

-Mỗ trả thù cho con gái của mỗ.

Thúy Thúy kêu "ủa" một tiếng, giả bộ làm ra vẻ kinh ngạc hỏi tiếp:

-Người giết con gái của Dương đại ca chẳng là Độc Cô Sách là gì?

Thúc Độ chỉ tay vào mặt Ôn Băng hậm hực đáp:

-Y thị là người yêu của Độc Cô Sách lão phu không tìm thấy tên Độc Cô Sách thì phải đem y thị ra để trả thù tuyết hận trước, như vậy không phải là vô lý.

Thúy Thúy vừa cười vừa nói:

-Tôi rất thông cảm việc làm của đại ca nhưng còn một vấn đề này nữa tôi muốn thỉnh giáo thêm?

Thúc Độ cau mày lại hỏi:

-Việc gì nói mau lên?

Thúy Thúy trợn ngược đôi lông mày lên, lớn tiếng đáp:

-Trên giang hồ, những việc kết oán tầm thù, ai cũng đều nói:"Oan hữu đầu, trái hữu chủ", như vậy mới không đến nỗi dây dưa rắc rối, oan nghiệp tuần hoàn. Giả sử đại ca không tìm kiếm ra Độc Cô Sách, thì ban ngày ban mặt như thế này, với thân phận của một nhân vật thượng thặng trong võ lâm, mà sa đoạ thành giặc hái hoa như thế có nên không?

Bị Thúy Thúy mắng mình là giặc hái hoa, Thúc Độ then vô cùng nhưng vẫn gượng cười khẩy đáp:

-Dương Thúc Độ này là người từng trải, bình sinh đã nự không biết bao nhiêu là đàn bà con gái rồi, quý hồ tìm thấy Độc Cô Sách thì sẽ không coi Ôn Băng này là kẻ thù nữa, có bao giờ lão phu lại ham mê sắc đẹp của y thị đâu?

Thúy Thúy mỉm cười, đỡ lời hỏi:

-Mấy lời nói này của đại ca, dù sao cũng còn có một chút khí vị anh hùng, đại ca hãy buông tha ngay Ôn cô nương ra đi, để tiểu muội chỉ đi tìm kiếm Độc Cô Sách. Chẳng hay đại ca có bằng lòng không?

Thúc Độ dùng dùng nổi giận, quát mắng:

-Điền Thúy Thúy, người đã đánh lừa được ta một lần, lại còn muốn đánh lừa ta lần thứ hai nữa hay sao?

Ôn Băng thấy hai người nói với nhau như vậy càng ngơ ngác không hiểu thêm. Nàng thấy rõ ràng Thúy Thúy thân mật với Độc Cô Sách như thế, tất nhiên phải là bạn tâm giao với nhau, nhưng nàng không hiểu tại sao Thúy Thúy lại có ý định cứu mình?

"Độc Cô Sách đang ngồi ở trên tảng đá lớn kia, trông thấy ta bị quẫn bách thế này, sao chàng không xuống cứu giúp, mà chỉ để cho Thúy Thúy ra mặt nói với Thúc Độ như thế?

Rõ ràng Thúc Độ muốn tìm kiếm Độc Cô Sách để trả thù cho con gái, sao y trông thấy Độc Cô Sách hần hoi mà lại không nhận ra được kẻ thù của mình đang ung dung ngồi ở trên kia nhìn xuống mỉm cười".

Tất cả những nghi vấn đó đã kết thành một cái gút thắt cột lấy đầu óc của Ôn Băng. Nàng là người rất thông minh mà nghĩ mãi không sao cởi được cái gút ấy.

Thúy Thúy thấy Thúc Độ trách móc vì chuyện đánh lừa, lại cười khanh khách hỏi tiếp:

-Dương đại ca có biết lần trước ở trong Đồn Quế giáp tiểu muội lại đặt điều đánh lừa đại ca không?

Thúc Độ kêu la rất quái dị đáp:

-Đó là vấn đề lão phu đang muốn hỏi sao ngươi lại hỏi lão phu như thế? Nếu ngày hôm nay ngươi không nói được lẽ phải, lão phu sẽ xử trí với tiện tỳ Ôn Băng cùng một lúc tức thì.

Kêu "ối chà" một câu Thúy Thúy cất giọng cười lẳng lơ rồi đáp:

-Tưởng đại ca xử trí tiểu muội như thế nào, xử trí bằng cách đó thì tiểu muội chẳng hãi sợ chút nào.Ồn cô nương là một cô gái trinh trắng hoặc giả cô ta chịu không nổi thủ đoạn cuồng bạo của đại ca. Còn Điền Thúy Thúy đây đã có tiếng là chiếc thuyền hiền từ ở trên bể đục, đã chở không biết bao nhiêu người rồi quý hồ Dương đại ca hứng thú là tiểu muội vui lòng tiếp đại ca ngay. Nhưng chỉ sợ nội gia chân lực của đại ca tuy cao, tới khi dự cuộc phong lưu chiến này, chưa chắc đã địch nổi ĐiềnThúy Thúy ba hiệp.

Quả thực Thúc Độ đối với một nàng bất kham như Điền Thúy Thúy cũng phải cảm thấy nhức óc và chổng đờ không nổi ba tấc lưỡi của nàng ta, nên y liền biến sắc mặt, trầm giọng hỏi:

-Điền Thúy Thúy, người đừng nói nhiều lời thừa nữa!Chẳng hay người có mau nói rõ nguyên nhân cho lão phu biết tại sao người lại đánh lừa lão hu như thế?

Thúy Thúy thấy Thúc Độ ngấm ngấm vận thần công ra tay, liền mỉm cười và thủng thẳng nói tiếp:

-Nếu Dương đại ca muốn hỏi, thì tiểu muội phải nói thực cho đại ca hay. Sở dĩ lần ấy tiểu muội đặt điều nói dối đại ca là vì lúc ấy Độc Cô Sách đang ở trong Đơn Quế giáp, tiểu muội lại rất thương chàng ta, chỉ sợ đại ca kiếm chàng để tâm thù, nên mới làm cho đại ca phải đi tới núi Dã Nhân để đại ca được thân thiện với Hoàn Vũ Cửu Sát.

Thúc Độ nghe nói có vẻ ngạc nhiên chỉ tay vào Độc Cô Sách đang ngồi ở trên lưng núi mà hỏi tiếp:

-Người với Mộ Dung Bích lúc nào cũng như hình với bóng thì làm sao mà người lại yêu Độc Cô Sách được?

Điền Thúy Thúy ôm bụng cười tí mắt lại.Thúc Độ càng tức giận thêm liền hỏi tiếp:

-Người cười cái gì?

Thúy Thúy dùng răng cắn môi dưới, lắc đầu vừa cười vừa đáp:

-Tôi cười Tam Liệt Dương Ma là một tên võ lâm cao thủ chỉ có cái hư danh suông thôi, chứ sự thực thì là một người mù mờ mắt. Đến câu tục ngữ người ta thường nói: "Nhờn tiền hữu Phật, hà bất linh sơn"(trước mắt lúc nào cũng có Phật, núi nào cũng linh thiêng), mà cũng không biết.

Lần này Thúc Độ đã hơi vỡ nhẽ, liền giạt mình kinh hãi và vội ngừng đầu nhìn Độc Cô Sách đang kêu ngạo ngồi ở trên tảng đá hạm hực lờm chàng một hồi, rồi quát hỏi:

-Điền Thúy Thúy, theo lời người nói chả lẽ tên Mộ Dung Bích kia chính là Độc Cô Sách hoá danh phải không?

ĐiềnThúy Thúy cười nũng nịu đáp:

-Như vậy kể ra Dương đại ca cũng không đến nỗi ngu xuẩn lắm đâu.

Thúc Độ biết mình đoán không sai liền nghiêng răng mím môi vận thần công vào hai cánh tay, định nhảy lên tấn công Độc Cô Sách nhưng y vừa bước được một bước, lại bỗng cười khẩy lắc đầu đáp:

-Lão không tin y lại là Độc Cô Sách. Sao các người lại cứ thích làm trò để đùa rồn lão phu như thế?

ThúyThúy bật cười trả lời:

-Nếu Dương đại ca không tin, Thúy Thúy này xin chứng minh cho đại ca xem?

Thúc Độ trợn mắt lên hỏi:

-Chứng minh bằng cách nào?

Thúy Thúy chỉ Ôn Băng vừa đáp:

-Đại ca hãy giải những nơi yếu huyệt ở chân tay của Ôn cô nương ra trước. Thúy Thúy này sẽ lấy một vật có thể chứng minh được thân phận của Độc Cô Sách cho đại ca xem.

Nói xong, y liền giơ tay lên không búng mấy cái quả nhiên y giải được thủ pháp điểm huyệt độc đáo cho Ôn Băng liền, nhưng y lại quên mất giải huyệt cam cho nàng ta.

Bị điểm huyệt quá lâu, bây giờ tuy đã được giải huyệt rồi nhưng Ôn Băng vẫn phải chờ đợi cho khí huyết chạy đều đã, mới có thể hành động được.

Độc Cô Sách thấy Thúc Độ đã giải huyệt cho Ôn Băng rồi liền rú lên một tiếng thực dài mới từ từ đứng dậy.

Thúy Thúy đã nói vọng lên rằng:

-Hiền đệ, TamLiệt Dương Ma tìm kiếm Sách đệ mãi mà không thấy đấy, nhưng tiếc thay y có mắt mà không người, lần trước ở Đơn Quế giáp trên núi La Phù đã gặp mặt hiền đệ rồi mà y bỏ lỡ. Bây giờ y lại không tin hiền đệ chính là Độc Cô đại hiệp đã giết chết con gái của y, vậy hiền đệ cứ lấy tín vật ra cho y xem, rồi ở ngay đây mà kết liễu mối oan cừu này cho xong đi.

Độc Cô Sách cười khẩy, đưa tay lên vai lấy cái hộp gỗ xuống và rút ngay "Đoạt Hồn Thanh Ngọc Câu" ra cầm ở trong tay.

Đoạt Hồn Thanh Ngọc Câu vốn dĩ là vật báu của Sở Lục Châu, nhưng vì quá cứng Dương Tiểu Đào, nên Âm Ma mới tặng cho con gái cứng cái móc ngọc ấy, và Thúc Độ đành phải đưa thanh Đoạt Hồn Bạch Ngọc Câu cho vợ sử dụng, còn mình thì dùng Tiêu Hồn Bảo Phiến để làm khí giới.

Bây giờ Dương Ma thấy khí giới đã làm cho vợ chồng mình nổi danh quả đã lọt vào tay của Độc Cô Sách, y không chần chừ gì nữa, liền rú lên một tiếng thật dài, tung mình nhảy lên cao hơn năm trượng, đâm bổ về phía Độc Cô Sách đang đứng ở trên lưng núi.

Vừa rồi Thúy Thúy đã dặn bảo Độc Cô Sách rồi, dù nàng với chàng có liên tay cũng chưa chắc địch nổi Thúc Độ, chỉ có lợi dụng trong khi y đau lòng vì con gái cứng bị giết, lửa thù bốc lên bùng bùng rồi Độc Cô Sách liền cho y biết rõ tên họ và dụ y ra nơi khác, như vậy Thúy Thúy mới có thể cứu được Ôn Bằng thoát khỏi bàn tay ma được.

Làm như thế quý hồ sau vẫn giữ được sự bình tĩnh, thì không bao giờ ngộ hiểm đâu. Vì hai người tuy cách nhau mười mấy trượng, nhưng Thúc Độ từ ở dưới nhảy lên bao giờ cũng khó khăn hơn, chờ khi y lên tới lưng núi Độc Cô Sách có thể lợi dụng thời gian ấy chạy ra ngoài xa năm mười trượng liền.

Hai người toàn là nội gia cao thủ tuy công lực và hoả hầu có hơn kém nhau, nhưng tốc độ khinh công không đến nỗi chênh lệch cho lắm không thể đuổi kịp ngay được, quý hồ Độc Cô Sách dụ được Thúc Độ qua khỏi hai ngọn núi, rồi chàng tìm kiếm một khu rừng hay một chỗ bí mật nào mà tạt núp, chờ Thúc Độ đuổi vượt qua lúc ấy mới lên ra, là có thể tạm lánh được mối tai hoạ trước mắt này.

Thúy Thúy đã dặn đi dặn lại, bảo Độc Cô Sách đừng có thị mình tài ba, nhất định không chịu phục mà muốn nhân dịp này đấu thử với Tam Liệt Dương Ma tiếng tăm đã lừng danh thiên hạ một phen, nếu chỉ hơi chậm trễ một chút, mà để cho kẻ địch tiến tới gần, thì lúc ấy không sao chạy thoát được, mà còn bị mang hoạ vào thân là khác.

Thúy Thúy dặn bảo như vậy Độc Cô Sách không dám liều lĩnh thực, nên chàng vừa thấy Thúc Độ kêu rú và tung mình nảy lên thì chàng đã múa tít ThanhNgọc Câu và cũng cất tiếng rú luôn mồm rồi ào tẩu luôn.

Chờ Thúc Độ lên được tới ở lưng núi thì Độc Cô Sách đã chạy được hơn năm mười trượng và chạy vòng qua chân núi một cái đã hút bóng ngay.

Tới lúc nàyThúc Độ thể nào cũng phải đuổi bắt cho được Độc Cô Sách mới thôi, huống hồ y lại biết võ học của Độc Cô Sách như thế nào, dù đối phương có là cao thủ hạng nhất, đôi bên cách nhau có mấy chục trượng như vậy, mình chỉ cần giở thần công ra là có thể đuổi theo kịp. Cho nên y không do dự gì hết, liền nổi giận rút lên một tiếng tung mình nhảy lên đuổi theo ngay.

Thúy Thúy thấy Độc Cô Sách vớiThúc Độ kẻ chạy người đuổi xa rồi, nàng mới thở nhẹ một tiếng, rón rén đi tới cạnh Ôn Bằng tùm tùm cười và hỏi:

-Tiểu muội họ Ôn đã được giải huyệt rồi sao không đứng dậy mặc quần áo đi?

Ôn Bằng nghe nói về mặt lý lý, hai mắt lơ lơ đưa mắt nhìn Thúy Thúy không trả lời gì cả.

Phần vì yếu huyệt cam của nàng chưa giải thoát phần thứ hai nàng mồ côi cha mẹ từ hồi còn nhỏ, trải qua bao gian nan, lúc nào cũng sống trong hoàn cảnh uất hận, sau khi kết giao với Độc Cô Sách một lang quân rất lý tưởng, thì tất nhiên lòng nàng để hết vào Độc Cô Sách. Bây giờ tuy sự trinh bạch của nàng được toàn

vẹn nhưng dù sao Thúc Độ cũng làm cho nhục nhã một phen, sự kích thích đó đã làm nàng một thiếu nữ cso tính nết rất cương liệt, đã như thần trí thất thường trong lòng chứa đầy lửa giận. Huống hồ mắt nàng lại trông thấy Độc Cô Sách âu yếm với Điền Thúy Thúy, một dams nữ khét tiếng trên đời, ân ái như đôi vợ chồng thực, như vậy nàng không căm giận thêm sao được.

Ngoài hai điều đó ra lại còn một điều lợi hại hơn thế nữa là mẫu hận.

Ôn Bằng biết Thúy Thúy là bạn thân của Bạch Phát Quỷ Mẫu, kẻ thù đã giết chết mẹ mình, nên nàng vẫn quyết định, nếu không tìm thấy Tiêu Anh trả thù cho mẹ, thì hãy kiếm Thúy Thúy tiết hận trước.

Ý niệm này của nàng cũng như Thúc Độ tìm không thấy Độc Cô Sách muốn dầy vò Ôn Bằng để gián tiếp trả mối thù cho con gái vậy.

Vì những nguyên nhân ấy, cho nên Ôn Bằng phải ngấm ngầm vận công lực để hạ độc thủ tấn công Điền Thúy Thúy.

Từ khi ở trong Thanh Tâm am, Thúy Thúy đã hối cải, đang là một người độc ác như rắn rết nay đã biến thành con người hiền từ như một nhà tu hành đã đắc đạo. Nên nàng ta ngờ đâu mình đã khổ tâm biết bao, để mong cứu được Ôn Bằng thoát nạn, thì Ôn Bằng định giở độc thủ ra giết hại mình.

Thúy Thúy từ từ đi tới cạnh Ôn Bằng rất ân cần mỉm cười hỏi:

-Tiểu muội họ Ôn sao không nói năng gì và cũng không đứng dậy như thế? Có phải hiền muội bị kìm chế quá lâu huyết mạch không lưu chuyển được, nên mới không sao cử động được phải không? Nào hiền muội hãy vận khí điều nguyên cho máu chạy đều để tôi dùng Tiên Thiên chân khí truyền sang người hiền muội, giúp hiền muội một tay nhé?

Nói xong nàng vừa cúi xuống thì đã bị Ôn Bằng tát luôn hai cái liền.

Ôn Bằng đang tức giận khôn tả, thì tất nhiên hai cái tát ấy của nàng phải nặng đến thế nào, huống hồ nàng đã được uống "Ngọc Kinh Lộ Dịch" chân lực của nàng lại còn mạnh hơn Độc Cô Sách và Thúy Thúy không hề phòng bị gì cả thì làm sao mà tránh nổi và chịu đựng làm sao nổi?

Nên chỉ nghe thấy một tiếng kêu rú rất thảm khốc, Thúy Thúy đã bị Ôn Bằng đánh bắn tung ra ngoài xa năm bước, nếu là người khác thì có lẽ bị hai cái tát ấy của Ôn Bằng đã bể sọ ra chết một cách rất thảm khốc rồi. Cũng may Thúy Thúy là người có tuyệt học, nội công lại rất cao siêu nên mới không bị chết ngay tại chỗ. Nhưng khi nàng gượng ngồi dậy thì mặt đã dính đầy máu, hai hàm răng đã bị đánh vỡ và có hai chiếc răng hàm rụng xuống nữa, hiển nhiên nàng bị thương rất nặng.

Thúy Thúy ngơ ngác, nhưng vẫn cố nhin đau với giọng rất yếu ớt, mắt nhìn thẳng vào mặt Ôn Bằng mà gọi tiếp:

-Tiểu... muội... họ... Ôn...

Nhưng nàng chưa nói xong đã ngắt lời ngay, vì nàng thấy hai mắt của Ôn Băng tia ra hai luồng ánh sáng giận dữ và đang chăm chú nhìn thẳng vào mặt mình. Hình như quên cả mặc quần áo mà chỉ muốn xông lại tấn công mình một lần thứ hai vậy.

Thúy Thúy là người rất thông minh, thấy thế nàng đã biết ngay tại sao Ôn Băng lại tức giận mình mà đột nhiên ra tay tấn công một cách ác độc như vậy. Đồng thời nàng còn biết lúc này đầu óc của Ôn Băng đang u mê không khi nào nàng ta chịu nghe mình kể ra đầu đuôi câu chuyện để giải thích sự hiểu lầm đâu.

Dưới hoàn cảnh này, Thúy Thúy không còn cách nào hơn, là chỉ nhân lúc Ôn Băng chưa kịp ra tay tấn công mình lần thứ hai liền thở dài một tiếng, ứa hai hàng lệ ra quay người rút lui luôn.

Thúy Thúy đã bỏ đi, tất nhiên Ôn Băng không dám đuổi theo nữa, vì lúc này nàng chỉ mặc có một cái quần đùi với cái áo lót thôi, nàng phải mặc quần áo ngoài vào và phải trấn tĩnh lại thần trí cùng vận khí hành công để tự giải huyết cam trước.

Thúy Thúy với tấm lòng tan nát nháy nhót luôn mấy cái đã rời khỏi Ôn Băng mấy chục trượng, nước mắt lại nhỏ xuống ngay, nàng biết rõ lòng của Ôn Băng chỉ vì hiểu lầm mà nên. Sở dĩ nàng ứa lệ ra như thế không phải là tức hận Ôn Băng, mà là nghĩ đến thân phận và quá khứ của mình.

Vừa xuống đến chân núi, nàng đã gặp Độc Cô Sách đang quay lại. Khi nhìn thấy nàng với hình dạng thiếu nữ như vậy, chàng vội vàng hỏi:

-Thúy tử, có chuyện gì xảy ra vậy? Ôn Băng đã ra tay với tử ư?

Thúy Thúy gượng cười đáp:

-Sách đệ, chỉ là hiểu nhầm một chút thôi, Ôn cô nương vẫn đang ở chỗ cũ, hiền đệ hãy quay trở lại giải thích rõ ràng với nàng đi.

Độc Cô Sách ngần người đáp:

-Vậy còn Thúy tử...?

-Tôi đã thực hiện những lời đã nói, giúp Sách đệ giải cứu Ôn cô nương. Công việc đã thành công, nay tôi sẽ lánh mặt để tránh hiểu lầm thêm giữa hai người.

-Không được. Tôi không thể để tử đi như vậy được.

-Hãy nghe lời tôi đến an ủi Ôn cô nương ngay, nếu không tôi sẽ dùng chưởng tự tử đây.

Thấy vẻ mặt của nàng rất nghiêm nghị, Độc Cô Sách biết Thúy Thúy nói thực, liền kinh hãi lùi lại nửa bước, với giọng run run hỏi:

-Thúy tử, tử... định đi đâu thế? Chẳng lẽ... từ giờ trở đi tử không để ý tới tiểu đệ nữa hay sao?

Thấy Độc Cô Sách đã ứa nước mắt ra, Thúy Thúy cũng phải mủi lòng liền thở dài một tiếng nào nùng đáp:

-Sách đệ không nên rầu rĩ thế, cố nhân đã nói: "Tiệc vui thế nào cũng có lúc tàn" huống hồ cuộc nhân duyên của chúng ta lại không chính đáng chút nào?Chuyến đi này tôi sẽ đi khắp chân trời góc biển tìm kiếm Mộ Dung Bích cho hiền đệ, tìm thấy cô ta rồi lúc ấy tôi mới tính đến cuộc đời tàn tạ và oan nghiệt của tôi!Xem như vậy sự tái ngộ của chúng ta tuy rất khó, nhưng chữ duyên kỳ lạ lắm, biết đâu chúng ta lại chả có ngày gặp nhau!

Nói tới đó nàng bỗng nhét hai viên gì vào tay Độc Cô Sách, rồi gượng cười nói tiếp:

-Sách đệ, khi ở Tây Thi cốc thì bắt đầu nằm mơ, đến Thanh Tâm cốc thì đã tỉnh, nay ta vĩnh biệt đến nơi, ngu tử xin tặng hiền đệ hai viên này để làm kỷ niệm.

Nói xong, chỉ thấy thân hình của nàng thấp thoáng, đã như một đám mây xanh lướt ra ngoài xa mấy trượng tức thì.

Chả cần xem vật của Thúy Thúy tặng cho mình để làm kỷ niệm là vật gì Độc Cô Sách ngừng đầu mãi nhìn theo nàng với giọng ai oán kêu gọi:

-Chả lẽ Thúy tử lại bỏ tiểu đệ thực chẳng, nếu Thúy tử đã nhất quyết đi như thế, thì cũng phải cho tiểu đệ tiễn chân một quãng chứ?

Thúy Thúy bỗng ngừng chân quay đầu, cỡi Thanh Bình cổ kiếm đeo ở trên vai xuống và lắc đầu gượng cười đáp:

-Sách đệ, dù hiền đệ có tiễn tôi xa ngàn dặm, rồi rốt cuộc vẫn phải chia tay nhau.Hiền đệ đừng tiễn tôi nữa, nếu chúng ta vẫn còn tiếp tục dây dưa quần nhau thế này, càng làm cho đầu óc của ngu tử nảy nở thêm tạp niệm, thiền tâm không sao thanh tĩnh được!Phen này ngu tử đi đây đã coi chán sự đời, không muốn tranh hùng với ai nữa vì thế cũng chẳng cần phải dùng tới thanh cổ kiếm này làm gì; vậy xin Sách đệ chuyển tặng cho Ôn Băng tiểu muội hộ tôi.

Nói xong, nàng tung thanh bảo kiếm hoá thành một luồng ánh sáng xanh tới trước mặt Độc Cô Sách.

Khi Độc Cô Sách bắt được thanh cổ kiếm đó, thì hình dáng của Thúy Thúy đã khuất dạng ở trong những vách đá lởm chởm rồi.

Đứng ngẩn người ra, nước mắt nhỏ ròng xuống hai má, lúc ấy Độc Cô Sách mới cúi đầu nhìn xem vật kỷ niệm của Thúy Thúy tặng cho là gì. Khi chàng trông thấy rõ vật đó, liền kinh ngạc cau mày lại ngay.

Thì ra đó là hai chiếc răng vẫn còn dính máu.

Độc Cô Sách vừa kinh hãi vừa thắc mắc không hiểu, nhưng chàng vẫn nghe lời Thúy Thúy quay trở về chỗ cũ để an ủi Ôn Băng.

Chàng thấy Ôn Băng đã mặc xong quần áo đang ngồi xếp bằng tròn ở trên mặt đất, chàng liền mỉm cười kêu gọi:

-Ôn cô nương, phen này cô nương lại oan ức một lần nữa, nhưng nếu không có thế thì chưa chắc cô nương đã thoát khỏi được bàn tay của lũ ma Hoàn Vũ Cửu Sát.

Ôn Bằng trông thấy Độc Cô Sách, chưa kịp trả lời, nước mắt đã nhỏ rùng xuống má ngay.

Nàng không trả lời là vì thủ pháp điểm huyết của Thúc Độ rất độc đáo, nàng đã giải huyết mạch mà không sao giải nổi chỗ yếu huyết châm ấy.

Nàng nhỏ lệ là vì người mà mình trông mong nhất không ngờ lại có tình ý bừa bãi với một yêu dâm đấng phụ như thế, nên nàng không đau lòng sao được.

-----oOo-----